

3. Proloog

Pa zat al mijn hele leven bij de luchtmacht. Eerst op vliegbasis Leeuwarden bij het 322 Squadron en in 1959 vertrok hij naar Nieuw-Guinea, de stuiptrekking van het Nederlands bezit in de Oost. In 1962, nadat Nieuw-Guinea overgedragen was aan Indonesië, kwam hij weer naar vliegbasis Leeuwarden, maar hij vertrok na een halfjaar naar Rheine in de BRD, om mee te helpen bij de oprichting van de IGGW. Daar zat in hij in de opbouwploeg om uit te zoeken wat en hoe de logistiek zou moeten worden van de aangesloten squadrons. Pa was zijn hele leven al een vrijbuiters en genoot van het vrije leven binnen defensie, en ma deed dat zeker niet. Die was erg gehecht aan Leeuwarden en de haar vertrouwde omgeving.

Eind jaren vijftig besloot de NAVO een volgende stap te zetten in de Koude Oorlog. Een raketgordel van Noord-Duitsland tot aan Zwitserland. Deze raketten waren bedoeld om de Russen tegen te houden, mochten ze via de DDR West-Europa binnenvallen. De gordel bestond uit een hoeveelheid squadrons met Hawk raketten die vlak tegen de Zonengrenze aan stonden en een hoeveelheid Nike Squadrons die iets verder West-Duitsland in stonden. Er waren meerdere NAVO-lidstaten bij betrokken, bij die gordel, en Nederland kreeg het midden van de BRD toegewezen. Pa had zich vrijwillig gemeld en kreeg een plek toegewezen bij het 120 Squadron waarvan de opbouw zich in Rheine afspeelde. In 1963 verhuisden alle mensen en het materieel naar Borgholzhausen. Pa kwam bij de verzorgingsvlucht en kreeg in Borgholzhausen een eigen Cadiwinkel. Wat zoveel was als een supermarkt op het kamp.

Het Squadron in Borgholzhausen in die tijd bestond uit het kamp voor de legering van manschappen en alle verzorgende eenheden. Een Launching Area op de heuvel aan het eind van de Sundernstraße en de radarstellingen op de

ander heuvel bij de Luisenturm. Verder later nog een school en het PMT. Voor de militairen die hun gezin meenamen, werd er een Siedlung gebouwd, aan Unter der Horst. Het klonk altijd erg 'Tweede Wereldoorlog'-achtig maar het was niet meer dan zestig woningen in een kring gebouwd om een grasveld heen.

In tegenstelling tot eerdere buitenlandse trippen van pa ging nu het hele gezin mee. Hij had ook in 1959 geprobeerd om ma zo gek te krijgen om mee naar Nieuw-Guinea te gaan, maar dat was niet gelukt, jammer genoeg. Maar nu dus wel. Borgholzhausen. Zes jaar. Daar waar ma in 1963 zo tegen opzag – en ik ook – wilde ze in 1970 niet weer weg. Alle zestig jaar daarna heeft ze gezegd: “Dat waren de mooiste jaren van mijn leven.” En daar gaat dit boek over. *De Koude Oorlog in de achtertuin*, verhalen van een onbezorgde jeugd op een wonderschone plek midden in het Teutoburgerwoud in de BRD in het midden tussen Osnabrück en Bielefeld, Borgholzhausen. Maar het begint in Melle.